

JOHANA KRAL

TVÁŘ

edice
KLOKAN

Copyright © Jana Krobová, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Jana Krobová, 2020

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-303-1

1. kapitola

TO PŘECE NEMŮŽE BÝT KONEC

Josefette nevnímala bolest, která svírala celé její tělo, necítila zimu, přestože stála skoro po kotníky ve sněhu. Ze všech sil napínala sluch, aby zachytila sebemenší zapraskání větvi nebo křupnutí sněhu. Ohlušovalo ji bušení vlastního srdce. Tajila dech. Zkřehlými zkrvavělými prsty si přidržovala křoví před obličejem, bodlinaté větve objímaly celé její tělo, a tím jí poskytovaly úkryt. Oči třeštila do tmy. Byla přesvědčená, že několik metrů před sebou vidí siluetu. Ne, určitě se mýlí. Před několika minutami odběhl k příjezdové cestě. Nemohl se tak nepozorovaně vrátit, aniž by si toho všimla.

Krotila svůj dech i myšlenky a nutila se ke klidu. Musí něco udělat. Přece se nenechá lapit jako myš do pastí. Nemá co ztratit, může jen získat. Začala si uvědomovat, že je polonahá, rozbolavělá, uprostřed lesa bůhví kde daleko za městem, netuší, jakým směrem se vydat, protože nemá ponětí, kde se vlastně nachází. Děsilo ji pomýšlení, že bude muset opustit bezpečí houštiny.

Napadlo ji, že by si předem měla promyslet taktiku. Má co nejtíšeji vyklouznout a pomalu, malými a nenápadnými krůčky přejít mýtinu, kterou ozařoval měsíc, dostat se na její okraj a nejdřív se schovat za hromadu dřeva, potom se ztratit v lese a dál, utéct od místa, kde cítí hrůzu každým pórem svého těla? Nebo má raději ticho, ale tryskem přeběhnout patnáct až dvacet metrů, které ji od hromady dřeva dělí, riskovat, že šlápne na něco, co vydá zvuk a upozorní na neopatrný přesun? Má zvolit rychlost, nebo opatrnost? Neví. Bože, pomoz mi! Jak se mám rozhodnout?

Uplynulo několik nekonečných minut a Josefette sama sebe přesvědčila o tom, že nesmí váhat. Prostě vyběhne dřív, než

se ON vrátí. Ve chvíli, kdy jemně uchopila větvičky, které kryly její obličej, a opatrně je sevřela, aby houští mohla rozhrnout, v ten okamžik zřetelně uslyšela kroky a tlumený dech. Blížil se. Strnula. Ostny propíchny kůži na prstech a do dlaně jí začala po kapkách stékat další čerstvá krev, ale nevěnovala tomu pozornost. Jediné, co vnímala, byla blížící se postava. Hledá ji. Nesmí na sebe upozornit! Měla pocit, že se proměnila v kamennou sochu. Nebo ledovou. Nehýbala se, nedýchala, jen oči se pohybovaly za kroužící temnou siluetou. Obcházel těsně kolem ní. Byl tak blízko, že by na něj možná dosáhla špičkami prstů, kdyby se trochu snažila, ale neviděl ji. Byla přesvědčená, že ji cítí, vnímá její blízkost, snad slyší její srdce. Byla polomrtvá hrůzou.

Silueta se na chvilku zastavila, pohlédla na hodinky a zaposlouchala se do okolního ticha. Kolik je? pomyslela si Josette a vzápětí ji hořce napadlo: třeba umřu... v kolik asi? Zcela ochromená situací si ani neuvědomovala, že přemýšlí o vlastní smrti, vlastní neexistenci.

To přece nemůže být konec, odporovala sama sobě, nedávno jsem měla narozeniny...! Byla to senzační oslava, přijel i Soren, kterého poznala v Paříži... Josettiny myšlenky přeskakovaly ve vzpomínkách. Dokonce se přistihla, že si při zmínce o Paříži vybavuje svoje začátky ve vysněném světě, že v duchu slyší, jak Elodie všechny holky z agentury peskuje, aby stály rovně, napnuté jako struna a nehrbily se, a hořce si pomyslela, že teď by snad za to, jak je napjatá, dostala pochvalu. Josette ubližovala sama sobě, i když jen v myšlenkách. Vypětí dnešního večera trvalo tak dlouho, že unavený mozek potřeboval odpočinek. Nechtěla aspoň chvíli myslet na to, že ON tu chodí a slídí, chce jí ublížit, i když Josette vůbec neví, proč si vybral právě ji. Tak nějak zněla věta, nepatřičná věta, kterou pronesl cestou. Zamyslela se. Co to bylo? Ležela v autě omámená, cítila otřesy, když přejížděli nejspíš koleje a nerovnosti na ulicích. Řidič se otočil a... tak zvláště se zatvářil.

„Proč ty a ne já?“ Pak už od něj slyšela jen stručné pokyny, že má mlčet, vystoupit z auta, dát ruce za záda... a pak se

vysmekla. A teď tu stojí a myšlenky jí utíkají pryč od vyhrocené situace, kterou musí rozhodnout buď ona, nebo on.

Temná postava se rozhlédla a vydala se vlevo, opačným směrem od příjezdové cesty. Josette si uvědomila, že přišla její chvíle. Okamžik počkala a poslouchala. Panovalo naprosté ticho. Jemně rozhrnula větvičky před obličejem a vykročila z houští. Tiše a nesmírně opatrně udělala několik kroků. Hromada dřeva, která jí slibovala úkryt, se o kus přiblížila. Na okamžik se zastavila a zaposlouchala do noci. Nic nezachytila, jen vlastní přerývaný dech. Obezřetně se rozhlédla kolem sebe. Nebyl tu. Možná se každou chvíli objeví. Nesmí ztrácet čas. Vykročila. Uvědomovala si, že zrychluje, dává se do běhu, nevidí, neslyší, jen očima přitahuje místo, které jí má poskytnout ochranu. Sama sebe přesvědčovala, že když se přesun podaří, má napůl vyhráno. Zbývají poslední metry. Josette se mihla mýtinou, zabočila zprava k vytouženému místu a přitiskla se k dřevěné bariéře. Nehybně stála, opírala se o polena vyskládaná do výše a zhluboka dýchala. Cítila, jak ji drsné hrany tlačí do zad, vnímala vůni mokrého dřeva a měla ze sebe radost. Dokáže to! Na prsou ji páliło z rychlého běhu a mrazivého vzduchu. Teprve teď si všimla, že třes vibroval celým jejím tělem. Jen už mít tohle za sebou! Ještě rychle zkontrolovat situaci! Podívá se, jestli se nic nezměnilo na prostranství před kládami, a pak už zmizí mezi stromy ve tmě. Přimáčkla se k vlhké kůře a snažila se dohlédnout na palouk. Uviděla plochu ozářenou měsíčním světlem, klidnou a tichou, žádná temná postava tu nebyla, na chvíli zapochybovala, jestli si všechno nevymyslela. Dech se pomalu uklidňoval, začala věřit tomu, že se ze všeho dostane.

Najednou jí srdce sevřela ledová ruka. Josette si uvědomila, že to, co vidí před sebou, je neklamný důkaz jejího běhu sněhem. Měsíc nemilosrdně ozařoval stopy, které po sobě nechala. Byly nezpochybnitelné a jasně ukazovaly k místu, kde se trásla hrůzou a zimou. Poděšeně se soustředila na paseku, těkala očima z místa na místo a hledala mezi stíny

jakýkoliv náznak pohybu. Z pátrání ji náhle vyrušil zvuk. Rychle se otočila, ale bylo pozdě. Stál těsně za ní. Vůbec ho neslyšela přijít.

Chtěla se otočit, dát se do běhu, ale zastavila ji tupá rána do hlavy. Ucítila náraz a svezla se na kolena. Už nemohla dělat vůbec nic. Po dalším úderu padla do sněhu celým tělem. Matně si uvědomovala, že ztrácí sílu a sebekontrolu. Cítila, že ji kdosi popadl za ruce a táhl kus dál. Omrzlé větve a kořeny jí draly záda do krve. Ještě zahlédla koruny stromů a měsíc, který ji zradil, a pomalu ztrácela vědomí.

2. kapitola

CO VIDÍTE?

Philip Janvier se nikdy nešetřil. Po celou sezónu dřel. Nevedl rodinný život, neměl přátele ani koníčky, každý den bral do rukou jen svoje kolo. Trávil na něm hodiny. Znal z paměti všechny cyklotrasy, zatáčky i nerovnosti na nich, věděl o každém stoupání a klesání, pamatoval si, kde je výmol a porušený povrch. Co nikdy moc nevnímal, byla okolní příroda, stromy a keře, ani výhledy mezi nimi neznal. Zajímal ho jen výkon a dojezdový čas.

Teď na přelomu listopadu a prosince zasypaly krajinu přivaly sněhu. S kolem by se Philip nikam nedostal, proto se už pár dní trápil spousty hodin v tělocvičně, ale dnes ráno dostal vynikající nápad a po několika měsících vytáhl běžky. Nechtěl ztratit těžce získanou fyzickou, přestože si uvědomoval, že jeho život ovládá jediná opravdová vášeň – cyklistika. Lyže vzal právě na milost a vyrazil za město s cílem dát si pořádně do těla.

Nasadil ostré tempo a držel ho, dokud mu z dohledu nezmižely poslední obytné čtvrti. Rozhodl se, že bude střídat rychlou jízdu s volnějším krokem a postupně zvyšovat tepovou frekvenci. Každopádně mu tenhle trénink poskytl prostor, aby přemýšlel o své sportovní kariéře. Je mu šestadvacet a má nejvyšší čas, aby předvedl, jestli dokáže jako profesionální cyklista naplnit trenérovo očekávání. Má šanci získat nominaci na UCI World Tour. Loni už se probojoval na několik závodů, ale kvůli pádu a zranění na Tour de Suisse mu uteklo dost příležitostí. A výkonnost šla dolů. Rozhodně nesmí opakovat stejnou chybu. Bude makat, i kdyby měl potit krev.

Philip překonal dvě stoupání a po mírnějším úseku vjel na kraj lesa. Vydal se po stopě, která tu byla prošlápnutá víceméně celou zimu. V posledním týdnu sněžilo skoro každý den, ale sportovní nadšenci nenechávali trasu zapadnout. Philip si stále hlídal tep. Uvědomoval si, že zátěž, kterou potřebuje, by měla být větší. Napadlo ho, že kdyby využil hlubšího sněhu, zaměstnal by své tělo intenzivněji. Při první příležitosti, jakmile zahlédl pěšinu mezi stromy, odbočil vpravo do neporušené závěje. Po několika stech metrech se cesta začala prudce zvedat vzhůru. Philip zajásal. Přesně tohle potřeboval! Napnul všechny svaly, odpichoval se, pravidelně dýchal. Cítil, jak jeho nohy pracují a srdce pravidelně tepe, cítil, jak stoupá. Uvědomoval si, že ho zaplavuje radost nad tím, že dokáže i nemožné.

Na vrcholu se zastavil, aby si zkontroloval tepovou frekvenci. Sundal si z očí běžecké brýle a prohlédl si bluetooth náramek s přesným výpočtem tréninkových hodnot. Informace ho potěšila. S takovým výsledkem má šanci se na jaře postavit na startovní čáru. A nejen to! Má šanci probojovat se mezi nejlepší, a kdoví, možná i stát se nejlepším. Už ta myšlenka ho zahřála. Zhluboka vydechl. Musí pokračovat v běhu, hlavně nesmí vychladnout, aby mu neztuhly svaly. Protáhl si obě ruce za zády, úklon do strany, vlevo, vpravo, krční páteř, a v okamžiku, kdy se chystal nasadit si zase běžecké brýle, mu padl zrak do lesa. Vpravo mezi stromy zahlédl něco, co

ho ochromilo. V prvním okamžiku si pomyslel, že se jedná o hromádku kamení nebo snad listů zpola zapadaného sněhem. Proboha! Velmi rychle si uvědomil, že vidí tělo, ne zvířecí, ale lidské tělo.

Philipovi se zvedl žaludek. Rychle odvrátil pohled, aby nezačal zvracet, ale zvláštní směs hrůzy a zvědavosti znovu přitáhla jeho pozornost. Pomalu otáčel hlavu k místu mezi kmeny. U jednoho z nich klečela žena. Že se jedná o ženu, to předpokládal vzhledem k tomu, že jí dlouhé plavé vlasy padaly z ramen až do půli zad a na těle visely zbytky květovaných šatů. Nohy příliš dobře neviděl, protože je měla složené pod sebou, ale zdálo se mu, že je má holé. Ruce měla spoutané k sobě za zády a pevně přivázané ke kmeni stromu. Hlavu měla zvrácenou vzad, jako by se dívala k nebi. V obličejí... Pane bože! Šokovala ho obrovská rudá skvrna. Té ženě někdo odřízl kus tváře! Už se tam nedokázal dívat. Rychle odvrátil zrak. Teď už žaludek neovládl. Opřel se o nejbližší kmen a zvracel. Bylo mu zle a strašně si přál utéct. Do hajzlu! Uvědomoval si, že musí zavolat policii, a zároveň ho děsila představa, že tu bude muset počkat, než nějaká hlídka přijede. Odvrátil se a třesoucími se prsty zadal na svém náramku souřadnice, aby se ujistil, kde se právě nachází, a vytukal na telefonu číslo státní policie.

„Nouzová linka kriminální policie, dobrý den, mohu vám nějak pomoci?“

„Tady Philip Janvier... našel jsem mrtvé tělo, vypadá... je to žena...“ Tušil, že nepozdravil, že mluví zmateně, ale bylo mu to úplně jedno. Přestože k ní stál zády, stále v duchu viděl klečící ženu se spoustou zaschlé krve v místech, kde mívala obličej, a nebyl schopen srovnat si myšlenky.

„Pane Janviere, prosím, uklidněte se,“ ozval se na druhém konci nezúčastněný mladý hlas. „Popište mi místo, kde se nacházíte, a během několika minut budeme u vás.“

Konečně se Philipovi podařilo zkoncentrovat se a aspoň trochu ovládnout třes, který před chvílí zachvátil celé jeho tělo. Naprosto realisticky si uvědomil, že čím přesněji udá

svoji polohu, tím rychleji někdo přijede. Teď už bez zaváhání nadiktoval souřadnice místa, kde stál, a umínil si, že se na tu... ženu už ani nepodívá.

„Sejděte, prosím, k silnici a na okraji lesa počkejte na naši výjezdovou skupinu. Ničeho se nedotýkejte, k mrtvé se nepřibližujte, abyste neznehodnotil stopy. Rozumíte mi?“

„Ano. To zvládnou.“

Odepnuté běžky zapíchl na kraj úzké cesty a pomalu sestupoval po svahu dolů. Rychle pryč! Hlavně nevidět tu hrůzu! Pohled upíral na cestu a neotáčel se, přesto se mu zdálo, že se za ním mrtvé oči dívají a její ústa křičí. Zcela zřetelně slyšel její zoufalé volání o pomoc. Blbost! Nemůže křičet, vždyť jí někdo vyřízl část obličeje. Je zabitá! Nežije! Zrychloval krok. Bořil se do sněhu, několikrát upadl. Snažil se ze své mysli vyhnat pohled, který se mu do ní vryl. Napadlo ho, že byla hloupost nechat běžky na místě, mohl pohodlně sjet z kopce dolů, ale teď už by se za nic na světě nevrátil. Radši se ještě stokrát vyválí ve sněhu!

Zastavil až na okraji lesa, jak mu přikázali v telefonu. Odtud měl výhled po okolí. Začínala mu být příšerná zima. Doufal, že nebude čekat dlouho. Najednou strašlivě zatoužil po tom, aby už byl doma. Po patnácti minutách je konečně uviděl. Z hlavní silnice odbočila dvě auta a zamířila po zasněžené cestě k lesu. Z prvního vystoupil zachmuřený muž kolem padesátky.

Vykročil k Philipovi, cestou vyklepával z krabičky cigaretu. Zapálil si a konečně věnoval cyklistovi pozornost.

„Dobrý den, komisař Dubois. Vy jste volal tísňovou linku?“ Komisař měl na sobě černý hrubě pletený svetr, černé manšestráky a béžový kabát ke kolenům, který skoro nikdy nezapínal. Byl celý podmračený a přísný, tváře mu zarůstalo prošedivělé strniště a budil takový respekt, že Philip nebyl schopen dát dohromady ani jednu kloudnou větu. Dubois trávil většinu času ve své kanceláři a do terénu příliš často nevyjížděl. Dnešek se stal čestnou výjimkou. Na oddělení nastoupil mladý kriminalista a komisař si nemohl dovolit poslat ho k novému

případu samotného. Svou roli hrál i fakt, že si chtěl Simona trochu omrknout při práci, aby se ujistil, že mu může vyšetřování bez obav svěřit.

„Ano... já... nemůžu se vzpamatovat... promiňte...“ jektal Philip mezi zuby, částečně zimou, ale hlavně prožitou hrůzou. Vyšetřovatel mu situaci neusnadňoval.

„K věci,“ utnul ho komisař. Tvářil se tak nepřístupně, že Philip ztichl.

„Kde je to místo?“ Komisař si mnul bradu, usilovně potahoval z cigarety a díval se přímo Philipovi do tváře. Bylo patrné, že stěží ovládá nervozitu. Upřímně řečeno, Dubois nesnášel rozvleklost, pomalost a zbytečné průtahy. Přál si, aby všichni svědkové byli jasní, struční a věcní. Vlastně si přál, aby jasní, struční a věcní byli všichni lidé na celém světě. Jestli ho kdy něco přivádělo k šílenství, pak to byly situace, kdy musel poslouchat zbytečné řeči. Ty ho deptaly.

„Tady... po téhle cestě na kopci... nemusím tam znovu?“

„Musíte. Jdeme.“ Komisař odsekával slova tak, že Philipa ani nenapadlo protestovat. I když nerad, poslechl. Dubois zašlápl pořádný nedopalek, protože mu bylo jasné, že se svými plícemi a zapálenou cigaretou současně by kopec nezdolal, odplivl si a velmi neochotně vykročil. Měl vztek. Musel na výjezd, protože hodlal přidělit případ nováčkovi, a chtěl si ohlídat, aby nic na začátku nepokazil. Zimu a sních neměl rád, stromy neměl rád a přírodě se vyhýbal. Miloval víno a cigarety. A klid.

Philip začal stoupat společně s komisařem a asi šestičlenným týmem po svahu vzhůru. Uvědomoval si, že ani ne před hodinou se tudy hnal na běžkách a myslel jen na rytmus svých kroků. Jaká ironie! Teď šel sice ostře, ale vůbec ho nezajímalo, jak dýchá, jak se napínají jeho svaly, a spíš se upřímně děsil toho, co zase uvidí. Zamračený komisař celou cestu chrchlal. Zdály se nejdřív ukázaly špičky oranžových lyží, které trčely z hromádky sněhu. Philip napřáhl ruku a chtěl něco říct, ale komisař, který se konečně zastavil, těžce dýchal a zaostával o kus za ním, jen vztekle máchl rukou.

„Tady počkejte,“ zavrčel, když popadl dech, a pohledem hledal v hloučku spolupracovníků chlapíka v obrovském barevném svetru a pletené čepici. Zpod ní mu vykukovala záplava černých vlasů až na ramena. Jeho famózní zjev dotvářela zarostlá brada a usměvavé oči. Marcel Reno šéfoval technikům a byl pověstný svým humorem a schopností nenechat si nikdy zkazit náladu. Dokonce i vůči komisařovým připomínkám zůstával většinou imunní.

„Krucí, Reno, kde se couráte?“ Komisař se znovu rozkašlal. Nenáviděl tenhle případ od začátku. Proč musí někdo vraždit na kopci a ve sněhu právě ve chvíli, kdy on vyrazí osobně na místo činu?

„Klid, šéfe, s radostí jdu na to,“ prohodil Marcel, jako by úplně vytěsnil fakt, že stojí před umučenou ženou. Podobné hrůzy se dávno staly součástí policejního života a pohled na věci, při nichž ostatní omdlávali, nechával všechny z týmu v klidu.

„Hoši, do práce,“ zavelel Marcel svým technikům, aby zajistili co nejvíce stop.

Mladší vyšetřovatel se zastavil u Philipa. Ten se sice stále pořádně třásl, ale trochu ho uklidňovalo, že se policista dívá mnohem vlídněji než komisař, takže se dokázal přece jen trochu uvolnit.

„Jsem Simon Ollivier. Musím vám položit několik otázek.“

Philip mlčky přikývl a snažil se nedívat směrem, kde se pohybovala skupina kriminalistů. Technici i fotograf procházeli prostor kolem mrtvé ženy. Pořizovali co nejdetailnější záběry těla i jeho okolí.

Svou práci prováděl i doktor, který dorazil společně s nimi. Komisař Dubois stál o kus dál a sledoval dění na malém plácku. Cítil obrovskou chuť na cigaretu, ale věděl, že by tak porušil základní předpis o ochraně místa činu. Vůbec si nevěšmal cvakání fotoaparátu, tvářil se soustředěně, nemluvil, jen se díval na zmrzačené ženské tělo a mlčel.

„Olliviere, pojdte sem, ať sakra děláte něco užitečného!“

„Ano, pane,“ zavolal Simon přes rameno. Pak se ještě vrátil k Philipovi. „Promiňte, šéf mě volá. Napište mi ještě kontakt, abych vás mohl vyslechnout později.“

Jakmile měl číslo v diáři, opustil Philipa a vyrazil. Obával se, že každé zaváhání by v jeho nadřízeném mohlo vyvolat další výbuch vzteku. Byl rád, že mu komisař chce dát tenhle případ, a dostane tak příležitost ukázat se. Simon Ollivier byl na místním oddělení nováčkem, přestože už nějakou kriminalistickou praxi měl. Pár let odsloužil na menších obvodech, ale i tak sklízel od Duboise zatím jen přezíravý přístup. Dával mu najevo, že jako mladý a málo zkušený je automaticky neschopný kriminalista, což byla v podstatě pravda. Komisaře k zešílení popuzovala Simonova uhlazenost a někdy až přehnaná péče o zevnějšek. Faktem je, že vizáž tvořila mezi oběma muži propastný rozdíl. Duboise nezajímalo, jak vypadá, hnacím motorem jeho života bylo, jak rychle vyřeší případ. Simon sice také nepodceňoval inteligenci a preciznost uvažování, byl snaživý a ambiciózní, ale oblečení si pečlivě vybíral. Také volil černou barvu svetrů a kalhot, bývaly však z mnohem kvalitnějších materiálů a lépe padly na rozdíl od komisařových svršků, které většinou neměly žádný tvar.

„Co vidíte?“ Komisařova otázka šlehla vzduchem.

Simon se zarazil, pak začal velmi opatrně jmenovat: „Mýtinu, hromadu polen, krevní stopy všude kolem, provazy přivázanou mrtvou ženu...“

„Jen idiot by si nevšiml mrtvolý! A že je to fešanda! Dál. Co vidíte ještě?“

Simon zaváhal podruhé. „Sníh?“

„No, to už je lepší. Dívejte se pořádně.“ Komisařova úsečnost vyváděla Simona z míry.

„Vidím mýtinu se spoustou stop ve sněhu,“ zatvářil se Simon nejistě.

„Bravo! Podívejte se na ně blíž. Co vám říkají?“

Simon si připadal jako při zkoušce na policejní škole. „Protože jsou tu ve sněhu dva druhy stop, znamená to, že oběť v prostoru běhala společně s vrahem... tudíž...“

„... tudíž máme zároveň místo činu,“ dořekl nervózně Dubois. „Pachatel ji sem dopravil živou a pravděpodobně mu chvíli utíkala, než ji dostal.“ Komisař udělal ve svém monologu pauzu a pak se rozmáchl rukou do prostoru. „Zároveň jsou tu jen dvoje stopy, takže byl pachatel jeden.“ Ze všech sil překonával podrážděnost. „No a kdy ke zločinu došlo?“

„Netuším, komisaři,“ zbledl Simon. „To přece zatím nemůžeme vědět.“

Komisař obrátil oči k nebi a pak se podíval na hodinky. „Ale můžeme. Zapište si, Olliviere, že k vraždě došlo během posledních dvanácti hodin.“

„Dobře,“ hlesl Simon, „a jak jste to zjistil, pane?“

„Protože teď je půl dvanácté, a pokud si vzpomínám, včera přestalo sněžit před jedenáctou večer. Nemohl jsem usnout a díval jsem se z okna. Sníh tady všude,“ komisař rozhodil obě ruce, „je čerstvý, není napadaný ve stopách. I kdyby sněžilo málo, nebyly by otisky ve sněhu tak patrné. Jestli si dobře vzpomínám, včera odpoledne a večer byla pořádná vánice.“

Simon si uvědomil, že se bude muset naučit ještě spoustu věcí, než bude tak zkušený jako komisař Dubois. Cítil k němu směsici velkého obdivu a strachu zároveň. Policejní doktor zatím zkoumal tělo, technici odváděli svou práci. Prohledávali okolí, aby sebrali jakoukoliv drobnost, která by mohla patřit pachateli či oběti, prohlíželi stopy na větvích a stromech, zkoumali krevní skvrny, odebírali vzorky provazu, kterým byla oběť spoutaná. Fotograf pořizoval dokumentaci.

„Můžete ji odnést,“ mávl rukou komisař, když byli skoro po dvou hodinách se vším hotovi a doktor Frank dokončil ohledání mrtvé dívky.

„Víc si řekneme na stanici. Ve tři porada u mě, takže mi na ni sepište hlášení. Jo a vezměte si kontakt tady na pana... lyžaře, Olliviere, budeme ho ještě potřebovat, aby nám podepsal protokol.“

„Už ho mám,“ řekl Simon, ale nikdo ho už neposlouchal.

Celá skupina se pustila ze svahu dolů, což bylo mnohem komplikovanější. Sněhové polštáře jim unikaly pod nohama,

muži se do nich propadali a klouzali po jejich povrchu. Zaměstnanci pohřebního ústavu navíc na nosítkách snášeli mrtvou ženu. Komisař Dubois vysloveně nebyl sportovní typ, měl lehkou nadváhu odpovídající věku a kouřil skoro čtyřicet cigaret denně, takže za ostatními stále zaostával. Aspoň ne-utrpkla jeho autorita, když dvakrát uklouzl a praštil se do zad.

3. kapitola

SCHŮZKA S LUISOU

„**D**ěkuji vám, paní ředitelko, za čas, který jste mi věnovala,“ řekla Marie nevýrazně a zaklapla kožené desky s dokumentací. U Luisy Gaudinové byla už na čtvrté schůzce, přesto doufala, že tu není naposledy, aby ho mohla znovu potkat. Snad jí bude přát štěstí!

„Není zač, paní Bonnetová, jsem s vaším návrhem velmi spokojená a doufám, že se dohodneme na další spolupráci. Pošlete mi do konce týdne všechny podklady a já se vám co nejdříve ozvu. Myslím, že změny, které navrhuje, budou pro náš Veselý domov přínosem.“

Marie vstala od stolu a uložila desky do černé aktovky. Levou rukou si urovnala sukni a pravou podala ředitelce Gaudinové. Otočila se a rychle zamířila ke dveřím. Luisa Gaudinová se za ní dívala, a když se dveře zavřely, polohlasem, až ji to samotnou překvapilo, pronesla: „Zvláštní ženská, taková šedá myš, ale má něco do sebe.“ Ani netušila, jak je blízko pravdě.

Marii Bonnetové se přezdívalo Myš, Šedivka nebo Neviditelná už od střední školy. Mohla za to zvláštní kombinace oblečení, výrazu obličeje i chování. Marie milovala šedou barvu, nosila své myší vlasy rovně střižené u ramen a skoro se nelíčila. Nebyla vysloveně ošklivá, ale nedělala nic proto,

aby se líbila. Přesto se jí podařilo provdat se tak, že jí kdekterá z bývalých spolužaček záviděla.

Po studiu historie na Université de Lausanne nastoupila Marie do svého prvního zaměstnání na radnici na náměstí La Palud. Pracovala v oddělení pro ochranu historických památek a zpočátku vlastně jen třídila papíry. Nikdo si jí moc nevšímal a Marie se nijak zvlášť neprosazovala. Mimořádná na ní byla snad jen skromnost a pracovitost. Protože na sebe nikdy nestrhávala pozornost, nikdy o sobě nemluvila, nezvyšovala hlas, nekřičela, ani se hlasitě nesmála, ušlo všem kolegům v kanceláři, že Marii už několik týdnů doprovází na oběd doktor Alexandr Bonnet, významný a obávaný šéf právního oddělení. Nebyl sice nijak zvlášť pohledný, ale říkalo se o něm, že je nesmírně vlivný, udržuje kontakty s nejbohatšími podnikateli ve městě a zastupuje jejich firmy. To se časem ukázalo jako pravdivé, protože doktor Bonnet opustil práci na lausannské radnici a zařídil si vlastní soukromou kancelář.

Tou dobou už byl ženatý s nenápadnou a tichou Marií. Málokdo jeho rozhodnutí chápal a mnoho jeho přátel jen kroutilo hlavou nad zvláštním rozhodnutím. Přesto bylo manželství Bonnetových klidné a víceméně spokojené. Po několika letech do rodiny dokonce přibyl syn Gabriel. Už před jeho narozením trval doktor Bonnet na tom, aby manželka přestala pracovat a pečovala jen o domácnost. Pak už se o jejím návratu do kanceláře na radnici nikdy nemluvilo. Bylo jasné, že žena úspěšného právníka nemá zapotřebí, aby opravovala vykopávky, jak často o Mariině práci pohrdavě mluvil Alexandr, přestože se nikdy archeologií nezabývala. Rozhodnutí svého muže se nebránila, přijala ho, jako všechna předešlá. Zůstávala doma s malým Gabrielem, těšila se z jeho pokroků, starala se o domácnost a rodinný život.

Naplňovala ji práce na zahradě i v domě, ale nejvíce milovala, když se všichni tři sešli. To bývaly chvíle jejího velkého štěstí. Alexandr předčítal malému Gabrielovi knížky, pouštěl hudbu nebo vyprávěl poučné příběhy. Marie z kuchyně poslouchala, jak chlapec klade otci zvědavé otázky a on mu

na ně odpovídá. Nakonec se Bonnetovi ztratili svým známým z dohledu, protože doktor Bonnet dostal zajímavou pracovní nabídku a sídlo své kanceláře přemístil do Ženevy.

Do rodného města se Marie vrátila až po deseti letech. Zoufalá a utrápená. Při dopravní nehodě přišla o syna i manžela. Jako jediná havárii přežila, i když byla potlučená tak, že lékaři pochybovali o jejím uzdravení. Rok jí dávali dohromady kosti a hlavně duši. Z otřesu po prodělané tragédii se Marie nikdy nevzpamatovala. Užívala antidepresiva a vypadala ještě šedivější než dřív. Během bezesných nocí mluvila s Gabrielem a pak celé dopoledne plakala. Ztrácela se před očima a přátelé si o ni začínali dělat starost.

Nakonec dostala spásný nápad – začala znovu od začátku. Nastěhovala se do domku po svých rodičích za městem na samotě, které se říkalo Mainville, a prodala manželovu zavedenou kancelář. Finanční zajištění jí sice pomohlo, ale bolavé trápení nemohlo vyřešit. Marie si překvapivě pomohla sama. Pochopila, že se musí zabývat něčím jiným než vzpomínkami, a začala pročítat pracovní inzeráty.

Dávno ztratila kontakt se svou profesí, proto se rozhodla, že nebude hledat zaměstnání v oboru, ale zkusí pomáhat těm, kteří to potřebují. Oslovila jednu z organizací na podporu opuštěných dětí. Dohodli se, že bude zpracovávat projekty na začlenění problematických a osamělých dětí do dětských kolektivů. Kontaktovala různá zařízení, ústavy a domovy pro opuštěné děti a sirotky, nabízela programy i zprostředkování finanční podpory.

Tak se mezi jejími klienty objevil Veselý domov. Při úvodním jednání se poprvé setkala s Luisou Gaudinovou, ředitelkou zařízení pro děti s psychickými potížemi. Když poprvé opouštěla její kancelář, zaujal ji na chodbě asi osmiletý kluk. Seděl ve výklenku starého krbu. Měl světlé vlasy, ubřečené oči a šmouhy na tváři. Marie se zastavila a maličko se usmála. „Jak se jmenuješ?“

Kluk jí nevěnoval pozornost. Soustředil se na to, aby utrl kapsu našitou na levé nohavici kalhot.

„Nechceš mi říct svoje jméno?“ zkusila to znovu, ale kluk se ani nepohnul. Dál tahal za odpáraný roh, ale látka držela pevně na svém místě.

„Bydlíš tady v domově už dlouho?“ Marie se marně snažila navázat kontakt. Stehy zapraskaly, kluk ani nemrkl. Dokonce se zdálo, že ji vůbec nevidí, že se dívá někam skrze ni, protože se za jejími zády odehrává něco mimořádně zajímavého. Překvapilo ji náhlé poznání, že vůbec netuší, co se v dítěti odehrává. Vždyť nevidí žádné emoce! Ten chlapec žije v úplně jiném světě, nepřijímá nic z toho, co se odehrává kolem něj, nevidí na něm zvědavost ani radost.

„Stalo se ti něco? Pomohla bych ti, kdybys chtěl,“ nabídla vlídně a sehnula se ke klukovi blíž. Polekaně ucukl a přikryl si oběma rukama obličej, jako by se bál, že ho Marie praští přes hlavu. Panebože!

„Neboj se, já ti nic neudělám. Jmenuju se Marie, kdybys to chtěl vědět.“

Kluk se beze slova zvedl. Strach, který mu probleskl ve tváři před chvílí, byl zase pryč a vrátila se do ní lhostejnost. Bez zájmu hleděl na stěnu. Obličejte teď měli těsně proti sobě, protože Marie zůstala předkloněná. Viděla mu zblízka do očí. Taková podoba! Zabolelo ji u srdce. Pocítila touhu chlapce pohladit, přivinout ho k sobě, ale zdravý rozum jí napovídal, že by ho vyplašila. Ovládla se. Nedotkla se ho, jen mu opatrně foukla do ofiny. Uhnul. Pak se jí náhle podlomila pravá noha a ucítila nepříjemnou bolest. To ji kluk kopl do holenní kosti a utekl pryč. Tak se Marie seznámila s Jeromem Morelem.

Po druhé návštěvě ředitelky Gaudinové odcházela z pracovny se zatajeným dechem. Přála si, aby se zase potkali, aby viděla jeho plavé vlasy a modré oči. Štěstí jí přálo. Jerome seděl zase na schodě u krbu, ale jakmile Marii zahlédl, utekl dřív, než za sebou zavřela dveře ředitelny.

Při minulé schůzce s Luisou Gaudinovou sice Jeroma nezahlédla, ale osmělila se a ředitelky se na chlapce zeptala.

„Ztracený případ,“ odpověděla ředitelka profesionálním tónem. „Je to chudák, otec se upil před několika lety, to bylo Jeromovi pět. Přestože byl tehdy malý, pronásledují ho dodnes děsivé vzpomínky na otce. V opilosti prý rozbíjel nábytek, surově mlátil matku i děti. Jeromův mladší bratr dokonce na následky zranění způsobených otcem zemřel. Matka sice psychické týrání svého muže snášela těžce, ale po jeho smrti se najednou cítila bezradná. Nedokázala si poradit s vlastním životem a s výchovou dětí. Neuměla si pomoci, proto se nakonec oběsila. Jerome zůstal na světě sám. Tady v domově je už deset měsíců, ale s nikým nemluví, je plachý, vyhýbá se ostatním dětem,“ ředitelce se zadržel hlas a profesionální tón na chvíli zmizel. „Omlouvám se,“ pokračovala Luisa Gaudinová, „ale vždycky mě dostane, když vidím, jak někteří rodiče zničí život svým dětem. A věřte, že takových případů je hodně.“

„Takže vůbec nikoho nemá?“ Marie stěží zakrývala naději v hlase. Při vyprávění ředitelky se jí rodil v hlavě plán, jemuž hodlala věnovat obrovské úsilí. Dva ztracené životy, to přece stojí za trochu práce!

„Ne, pátrali jsme i po prarodičích, ale všechny pokusy byly marné. Jerome je skutečně jako kůl v plotě. Proč vás to zajímá?“

„Jen...“ Marie se zarazila, „zkoušela jsem na něj jednou mluvit, ale utekl. Myslela jsem, že je třeba... neslyší.“

Luisa Gaudinová se usmála. „Ne, to opravdu není, slyší jako rys. Vlastně se taky chová jako malá šelma. Není to s ním jednoduché, ale kdo by se mohl dívat! Nezažil ve svém životě nic hezkého.“

Dnes vstoupila Marie na chodbu před ředitelnu se zatajeným dechem. Byla prázdná. Pocítila zklamání. Šla zvolna. Doufala, že se otevřou některé ze dveří a Jerome se přece jen objeví. Pomalu se blížila ke schodišti, kudy musela sejít do přízemí a pak k hlavním dveřím. Oddalovala okamžik, kdy

Veselý domov opustí. Vtom si uvědomila, že ticho na chodbě je jen zdánlivé. Otevřeným oknem sem ze zahrady zazníval křik dětí, které si venku hrály s míčem. Marie přistoupila k oknu a pátrala po drobné postavě se světlými vlasy. Nikde v pobíhajícím a křičícím houfu ji neviděla.

Mariin smutek zesílil. Opatrně přivřela okno a odevzdaně sestupovala po schodech. Myslela na to, že s ředitelkou je téměř domluvená na práci, kterou má pro domov vykonat, poslední jedna nebo dvě návštěvy a už nebude důvod sem chodit.

V tu chvíli jí uklouzla noha po kamenných schodech a Marie se svezla k zemi. Aktovka, kterou při odchodu z ředitelny zřejmě špatně zavřela, jí vyletěla z ruky a papíry, co do ní vložila, se i s deskami rozletěly po chodbě. Bolestivě si sedla do dřepu a vyjekla. Když se bolest trochu rozplynula, opatrně se převalila do kleku a začala sbírat rozsypaný obsah tašky. Najednou, jak byla skloněná, zaznamenala, že se před ní zastavil pár ušmudlaných tenisek. Jerome! Stál dva metry od ní. Nenapřáhl ruku, aby jí pomohl na nohy, neřekl ani slovo, jen se díval, jak dává dohromady svoje dokumenty a těžce se zvedá.

„To jsem ráda, že se zase vidíme, přinesla jsem ti čokoládu,“ promluvila konečně Marie, oprašovala si šaty a zalovila v aktovce. Podala mu balíček, ale její ruka zůstala trčet v prostoru, kluk se ani nepohnul.

„Ty nemáš rád sladkosti?“

Všechny Mariiny pokusy o kontakt s tímhle chlapcem zůstávaly bez odpovědi. Najednou se otočil a vyběhl po schodech do horního patra, ani se neohlédl. Marie se za ním ještě chvíli dívala, pak položila čokoládu na schodiště a vyšla hlavním vchodem před budovu.

Opřela se vedle vstupních dveří zády o zeď a myslela na to, co se stalo. Má prostě smůlu. Vybrala si špatně. Tohle dítě o její přízeň nestojí, zřejmě se na něm rodina podepsala víc, než dokázala odhadnout. Měla by jít pryč. Sama sebe zbytečně týrá, protože si vysnila něco, co se nemůže splnit.

Otočila se a sklem ve dveřích naposledy nahlédla do haly. Uviděla Jeroma, jak sedí na posledním schodě a rozbaluje čokoládu, kterou mu přinesla. V tu chvíli se Marie rozhodla. Udělá všechno, co bude třeba, ale k Jeromovi se přiblíží.

4. kapitola

POHŘEŠOVANÉ

Přesně v 15.00 se v pracovně komisaře Duboise sešli vyšetřovatel Simon Ollivier, technik Marcel Reno a Camilla Bergérová, která na vraždách pracovala několik let a na drsné zvyky komisaře Duboise už si zvykla. Komisař ji respektoval, protože byla nesmírně spolehlivá a pečlivá. Kdykoliv jí zadal nějakou ubíjející a nudnou práci, která vyžadovala systematické hledání v datech, projevila se Camilla jako úplný poklad celého oddělení. Kromě toho měla bystrý úsudek a postřeh a neurážela se, když měl komisař svůj den.

Kancelář byla doslova zavalená obrovským množstvím předmětů. Dominoval jí mohutný psací stůl, u něhož Dubois většinu času vysedával, pročítal zprávy a hlášení a kouřil. Za komisařovými zády se o stěnu opíralo několik regálů, kam většinou odkládal šanony. V čele stál obdélníkový stůl s osmi židlemi. Scházeli se tu vyšetřovatelé na pravidelné porady. Pokud se operativně řešil nějaký případ, jak tomu bylo právě nyní, svolával si komisař jen své nejbližší spolupracovníky. Teď tu měla pravidelně zasedat dvojice Bergérová–Ollivier. Třetím zúčastněným se stal Marcel Reno, vedoucí technického oddělení, jehož prostřednictvím se do vyšetřovacího spisu měly dostávat nové údaje zjištěné jeho lidmi.

„Vážení,“ zahájil stroze komisař schůzku, „doufám, že jste udělali všechno, co bylo ve vašich silách, a zjistili jste co nejvíc informací. Olliviere, začněte s hlášením.“

„Obětí je mladá žena – věk dvacet až pětadvacet let, vysoká 182 centimetrů, štíhlá, blond vlasy. Nalezena byla v lesní lokalitě přibližně... 14 kilometrů severovýchodně od města...“

„Ještě něco?“ vyštěkl komisař, až Simon vzhlédl od papírů. Pracoval na oddělení od začátku měsíce. Přestože ho mnozí varovali před komisařovou popudlivou povahou, býval stále ještě zaskočený jeho nečekanými výpady.

„... snad už jen, že pachatel byl jeden a místo činu je shodné s místem nálezu. K vraždě došlo během dnešní noci.“

„Všechno?“

Simon přikývl a sklopil oči ke svému poznámkovému sešitu.

„Bergérová, co jste zjistila vy?“ obrátil se Dubois ke Camille.

„Podařilo se mi získat předběžnou zprávu patologa. Výsledky pitvy to ještě nejsou, ale zatím uvedl, že zavražděná má četné rány po celém těle, včetně dlaní – jedná se o oděrky a drobnější povrchová zranění, která si nejspíš způsobila při sebeobraně. Na hlavě objevil nejméně tři velké rány, které mohl způsobit tupý předmět – silný klacek, hůl, dřevěná pálka nebo něco podobného. Kromě toho jí pachatel poměrně zručně odřízl rty a odnesl si je nejspíš jako trofej.“ Camilla podala své hlášení bez nejmenšího zaváhání. Vypadalo to, jako by se důkladně připravovala. Komisař nepatrně přikývl.

„Co tohle může vypovídat o pachateli?“ položil Dubois otázku všem přítomným a hned si sám odpověděl: „Blázen, fetišista, maniak... každopádně nebezpečný člověk. Tohle nebyla obyčejná vražda z vášně, z náhlého hnutí mysli. To byl předem připravený zločin. Reno, co zajistilo vaše oddělení?“

Marcel, který se zatím žádného rozhovoru neúčastnil, rozvaloval se na židli s rukama složenýma na prsou a jen tiše poslouchal, se napřimil. Působil dojmem člověka, jemuž jsou všechny autority úplně fuk a hlavním smyslem jeho života je

pohoda a klid. Nyní poloha jeho těla naznačila, že je ve střehu a soustředí se.

„Šéfe, něco máme, něco zpracováváme, ale nemůžete na nás chvátat. Sám víte, že se všechno v odehrálo na sněhu, takže pachové stopy nejsou k mání. Našli jsme votisky nohou dvou lidí – patrně tam lítal chlap a honil tu chudinku...“

„Reno, chci po vás tolik, když trvám na tom, abyste aspoň na oficiálních poradách dodržoval odpovídající slovník?“ skočil mu do řeči komisař.

Marcel bez mrknutí pokračoval. „Tedy na místě činu byla nalezena mužská stopa, otisk pevných kožených bot – tady je detail podrážky,“ rozložil na stole tři fotky. „Velikost nohy 42 – standardní trekkingové boty s podešví ze syntetického materiálu, nositel – bez zvláštností v chůzi. Zavražděná žena byla bosa, její boty jsme na místě nenašli. Neobjevili jsme vlastně vůbec žádné její osobní věci – kabelku, peněženku, doklady, mobilní telefon. Neměla u sebe ani žádné teplejší oblečení. Ten večer byl mrazivo, rozhodně se nepohybovala někde venku jen v lehkých šatech,“ monotónně shrnul Marcel fakta. Po předchozím napomenutí se skutečně zdržel svých vtípků.

„Taky ji mohl někdo chytit, spoutat v nějaké místnosti a do lesa dopravit. To vás nenapadlo? Každopádně – po svých se tam nejspíš nedostala,“ namítl komisař.

Marcel zabodoval. „To by odpovídalo. Asi třicet metrů od místa činu vede z druhé strany příjezdová cesta, nezpevněná, ale dá se po ní autem dostat téměř na místo. Tam jsme našli otisky pneumatik. Tady jsou snímky. Zřejmě dodávka. Ale víc nemáme.“

„Díky, dobrá práce. Vytipujte, o jaké auto by se mohlo jednat. Prověřte kamerový systém na výjezdu z města směrem k nálezu. Známe identitu zavražděné?“ Komisař odsekal otázky a na své podřízené sypal jeden úkol za druhým.

„Ne, pane,“ chopila se slova Camilla, „ale prověřila jsem seznam pohřešovaných mladých žen, jejichž zmizení někdo nahlásil v posledních čtrnácti dnech.“

„Výborně, Bergérová, pachatel ji mohl pár dnů někde držet. Tak sem s těmi jmény.“

„Podle typu postavy, věku, barvy a délky vlasů jsem vybrala tyhle tři. Sandrine Lemarcová, studentka medicíny, 20 let, Nicole Maximová, 26 let, kreativní manažerka, a Josette Pignotová, modelka, 24 let. Mám jejich fotky a adresy trvalého bydliště. Všechny tři ho mají nahlášené u nás ve městě.“

„No tedy, ty jsi rychlá jako blesk,“ pronesl Marcel, zdvihl palec a ocenil aktivitu kolegyně ještě pochvalným hvízdnutím.

„Reno, nechte si ty projevy, nejsme na fotbale,“ napomenul ho podruhé komisař a otočil se k Bergérové a Ollivierovi. „Objedte jejich rodiny, známé, spolubydlící, zjistěte podrobnosti, případně zajistěte materiál, z něhož bychom mohli odebrat DNA. Vzhledem k tomu, že si pachatel odnesl kus obličejové s sebou, budeme mít problém s identifikací. Nezapomínejme na variantu, že se jednalo o náhodnou oběť, ale zároveň může být mezi pachatelem a tou dívkou nějaká vazba. A tu musíme najít. Díky, dneska končím, uvidíme se ráno.“ Komisař si zapálil cigaretu a odmlčel se, aby všem přítomným bylo jasné, že pro dnešek můžou odejít. Úvah k přemýšlení měli dost.

„Na shledanou, šéfe,“ zahučel Marcel, shrábl fotky, které předtím rozložil na stole, a odešel ke svým chlapcům.

Simon zaklapl poznámkový blok, kam si pečlivě zapsal všechna fakta, zvedl se a mrkl na Camillu. „Nedala by sis kafe?“

Kolegyně ho upoutala už při nástupu na oddělení. Malá, drobná, s tmavým mikádem připomínala spíš středoškolačku než kriminalistku, které se blíží třicítka.

„Proč ne,“ souhlasila a zastrčila si telefon do kapsy džínů. Z Duboisovy kanceláře zamířili do přízemí. Stál tu automat na kávu a několik laviček pro návštěvy, pokud musely občas čekat. Camilla se posadila na jednu z nich.

„Cukr chceš?“ zavolal na ni Simon přes celou halu.

„Ne. A pospěš si, musíme objet rodiny těch ztracených holek. Hlavně aby nás tu neviděl...,“ hodila hlavou směrem vzhůru, takže bylo naprosto jasné, koho má na mysli. Simona

už taky napadlo, že nebylo moudré adresovat Camille své pozvání hned po poradě, ale obavy rychle rozptýlil. Přítomnost krásné kolegyně za to stála.

„Hele, to on se takhle chová pořád? Netváří se někdy třeba příjemně?“ zeptal se, když se blížil se dvěma kelímky. Postavil je na stolek mezi nimi.

Camilla vyprskla smíchy. „Dubois a příjemně? Jsem tu čtyři roky a nikdy jsem ho neviděla v dobré náladě. Dny se u něj liší jen podle míry naštvanosti – víc, nebo míň. Slyšela jsem, že těsně před tím, než jsem nastoupila, měl nějakou nehodu a asi půl roku tu nebyl. Ale víc o tom nevím.“

Vypila kávu a zvedla se. „Jdu si pro věci, sejdeme se za deset minut u auta. Můžeš řídit!“ Odhodila prázdný kelímek od kávy do koše a vyběhla schody po dvou.

V autě si Camilla rozložila na klíně desky s údaji o ztracených dívkách.

„Jeď na severní okraj města, ulice Tuileries 2374. Sandrine Lemarcová bydlela u rodičů a před třemi dny se nevrátila domů ze školního soustředění. Jako pohřešovanou ji nahlásila matka Sabine Lemarcová v pondělí 28. listopadu,“ odcitovala Camilla a zapnula si bezpečnostní pás.

„Pletu se, nebo ne? Tuším, že jedeme do jedné z nejbohatších čtvrtí ve městě. Politici, snobové, boháči, kteří vydělali neskutečně peněz na bůhvíčem.“

„Přeesně,“ odušila Camilla, „vily, bazény, soukromé letiště, golfový klub... tak už jeď!“

Za dvacet minut stáli před domem Lemarcových. Ztrácel se v zahradě. Od světa ho odděloval vysoký plot, jako by se jeho majitelé obávali, aby jim někdo nenahlížel do lepšího života – napadlo Simona. Zastavili se před vstupní brankou, která byla spíše branou, zazvonili a pak oba čekali u domovních dveří. Nikdo nepřicházel a skoro současně je napadlo, že tahle cesta byla nejspíš zbytečná. Najednou se dveře přece jen otevřely a na prahu stála světlolasá dáma, velmi upravená

a také velmi uplakaná. Když se legitimovali, pozvala je dál. Uvedla je do haly, obrovské, prostorné a nesmírně luxusně zařízené. Celá jedna stěna byla prosklená a otevírala výhled do zahrady k bazénu a na dokonale sestříhané keře zasypané sněhem. Celý výjev působil nostalgicky a vybízěl, aby se člověk svalil na pohovku, poslouchal praskání ohně v krbu, přehodil přes sebe některou z dek a díval se na zimní romantiku.

„Posaďte se,“ pronesla madam Lemarcová. Simon s Camillou poslechli a zapadli do měkkých polštářů. „Dáte si kávu?“

„Ne, děkujeme, paní Lemarcová,“ odpověděla za oba Camilla, „právě jsme jednu měli. Můžete nám, prosím, říci, jaké vztahy máte se svou dcerou, a podrobně popsat, jak to bylo s jejím zmizením?“ Snažila se volit slova tak, aby matku zbytečně nerozrušila.

„Naše Sandrine vždycky byla výjimečné dítě, pečlivá, spolehlivá už od malička. Skvěle se učila, nikdy nezlobila, měla výborné výsledky ve všem, co začala...“ Madam Lemarcová svoji dceru jistě velmi milovala, ale chvalozpěvů bylo na Simona i na Camillu od prvního okamžiku příliš. Dívali se po sobě a pohledem si naznačovali útrpnost celé chvíle až do momentu, kdy se madam Lemarcová dostala ke známosti jejich Sandrine.

„Víte, on je prostě nula, nic pořádného nevystudoval, nic neumí, živí se všelijak a ti jeho rodiče...,“ paní Lemarcová se odmlčela, aby svému sdělení dodala na váze, „... ti jeho rodiče pracují v jakési továrně!“ Další pauza. „Ale my jsme Sandrine řekli, že tohle není partner na naší úrovni. Ona bude lékařkou a nesmí ztrácet čas s nějakým...,“ zřejmě hledala co nejpřesnější výraz, který by vyjádřil její pohrdání, „...individuem.“ Následovala odmlka. „A naše holčička poslechla. Sice nerada, museli jsme na ni trochu zatlačit, dokonce jsme ji přestali posílat na přednášky, ale nakonec si přece jen dala říct.“ Zdálo se, že paní Lemarcová je spokojená s kultivovaností svého proslavu. Dokonce to vypadalo, že od policistů očekává pochvalu za to, jak skvělou je matkou.

„A jak to bylo s jejím zmizením?“ Simon cítil, že přes veškeré pochopení, které k těžké situaci rodičů pohřešujících

své dítě chová, mu s paní Lemarcovou dochází trpělivost. Od prvního okamžiku mu byla nesympatická a jeho nechuť k ní v průběhu rozhovoru rostla.

„Představte si, vypsalí jim ve škole nějaké hloupé soustředění na klinice v Bernu. Taková dálka! Jako by nebylo dost jiných možností tady u nás, že?“ očekávala souhlasné přitakání. „A naše holčička tam odjela, jak jinak? Měla se vrátit v neděli 27. listopadu odpoledne a...“ zadržel se jí hlas. „Nepřijela... nakonec nepřijela, muselo se jí stát něco hrozného...“ naříkala nešťastně.

„To nám stačí, paní Lemarcová,“ poděkoval Simon a spolu s kolegyní se zvedali k odchodu. „Vaše informace byly vyčerpávající, velice děkujeme a věříme, že se vaše dcera určitě najde.“ Poněkud chladně se rozloučili a odešli k autu.

Sotva dosedli na svá místa, neodpustil si Simon ironickou poznámku: „Myslím, že si naše holčička potřebovala od téhle strašné ženské prostě odpočinout. A vůbec se jí nedivím.“ Oba se rozesmáli.

„Umiš si představit tu hrůzu, když někdo pracuje v jakési továrně?“ přidala se Camilla. „Myslím, že bychom se měli zastavit ještě u Sandrine ve škole a zeptat se nějaké její kamarádky, jak to bylo s výjezdem do Bernu.“

„To je bezva nápad, jedeme tam, holky nám poví určitě víc než matinka.“

Podezření se změnilo v jistotu. Nejméně tři Sandrininy spolužačky shodně vypověděly, že se žádný studijní pobyt nekonal, ale jejich kamarádka už delší dobu plánovala, že uteče od hysterické matky, která jí dělala ze života peklo. Všechny dívky, s nimiž se jim podařilo mluvit, potvrdily, že Sandrine měla svojí zbohatlické rodiny plné zuby. Na oddělení pro studenty jim navíc velmi ochotná paní Wagnerová potvrdila, že studentka Lemarcová tu někdy kolem 15. listopadu vyřizovala přestup na univerzitu v Bernu.

„Když chvíli počkáte, najdu její žádost, určitě ji má už potvrzenou, protože od 1. prosince má začít navštěvovat přednášky tam,“ začala paní Wagnerová prohledávat dokumentaci

studentů. Přehazovala hromádky papírů, obálek a spisů, což působilo na první pohled chaoticky, ale Simon ani na okamžik nepochyboval o tom, že paní Wagnerová přesně ví, co dělá. Listiny se jí míhaly v prstech, byla radost se dívat na její zručnost.

„To je dneska,“ mrkla zatím na kalendář na stole Camilla. Simon se zatvářil nechápavě, proto svou informaci ještě upřesnila. „Je 1. prosince – dneska měla nastoupit.“ Ještě než stačil kolega zareagovat, vyrušil je hlas paní Wagnerové.

„Aha! Taky to máme! Já věděla, že to tak bylo!“ vítězně mávala nad hlavou žlutou složkou s nadpisem Sandrine Lemarcová. „A můžeme to i ověřit, tady je telefonní číslo na bernskou univerzitu,“ volala nadšeně, jako by sama měla potěšení z toho, že má ve věcech pořádek. Přitáhla si telefon, vytočila číslo a chvíli vyčkávala na spojení. Stačily tři čtyři věty a bylo jasno. Univerzita v Bernu potvrdila, že Sandrine dnes nastoupila ke studiu, protože se ráno hlásila na místním studijním oddělení. Právě teď zasedla na přednášce. Proč ji hledají? Je přestup v pořádku?

Camilla se Simonem se vrátili k autu.

„Takže Sandrine můžeme škrtnout, ta si užívá se svým kámošem a matinku i s přepychovým životem hodila přes palubu,“ řekl chápavě Simon. „Jen se divím, že nezmizela dřív.“

„Každopádně nás zavedla na falešnou stopu. Jedeme dál, počekj, najdu další adresu.“ Camilla hledala v deskách tak neopatrně, až se jí část dokumentů svezla k nohám. Simon se sehnul, aby spadlé papíry sebral. Navrchu ležela fotka Nicole Maximové.

„Kdo to je?“ Simon si snímek důkladně prohlížel. „To je ta další ztracená holka?“

„Jasně, startuj, musíme pátrat, je to ulice...“ Camilla jela prstem po řádcích, aby co nejrychleji našla adresu, kam zamíří.

„Tak tuhle můžeme rovnou vynechat. To není ta holka z lesa,“ vrátil jí fotku.

„Jak to můžeš vědět?“ Simonova rozhodnost ji překvapila a zároveň trochu připomněla komisaře.

„Já jsem ji viděl, chápeš? Byl jsem na tom místě v lese, když ji našli. Ta mrtvá klečela, ruce měla spoutané a přivázané ke stromu. Hlavně je měla celé holé, takže bych si musel všimnout tady toho,“ ukázal na fotce tetování na levé paži. Nicole tam měla obrázek keře, okolo jehož kmene se ovíjel had. To by se opravdu nedalo přehlédnout.

„Hmmm, to máš pravdu. Takže ji definitivně škrtnám,“ udělala rezolutní tah tužkou. „Jedeme tedy na třetí adresu. Josette Pignotová, Rue Balzac 7789. Zapínám navigaci!“

„Bezva, tam se vždycky mizerně parkovalo. Doufám, že dneska to bude lepší,“ řekl Simon a vyrazili.

Před domem 7789 zastavili za dvanáct minut a překvapivě našli místo téměř okamžitě. Bez potíží se dostali i do domu, zbývalo vyjít do čtvrtého patra. Domovní chodba působila jako ze starých časů. Hned za vstupními dveřmi visely tři řady zelených tepaných schránek na dopisy a budily dojem, že pocházejí z období secese, ale Camilla si tím nebyla úplně jistá, proto si svou myšlenku nechala pro sebe. Nepotřebovala, aby ji Simon zase poučoval. Přesto si neodpustila nevinnou poznámku, když procházeli kolem: „Myslíš, že dneska ještě někdo posílá dopisy?“

Protože se Simon zatvářil nechápavě, ukázala mu směrem ke schránkám.

„Nevím, já rozhodně ne.“

Camilla si pomyslela, že komisařovy nálady snad mají virový původ a Simon už se stačil během svého krátkého působení na oddělení nakazit nabručenou náladou. Chtěla mu to říct, ale nakonec nad tím radši v duchu mávla rukou s tím, že si nebude kazit den.

Stoupali po mramorovém schodišti, v mezipatrech míjeli stěny z leptaného skla a obří květináče se zelenými rostlinami. Zazvonili u dveří s cedulkou Pignotová. Otevřít přišla vysoká

štíhlá žena s ustaraným výrazem ve tváři. Světlé vlasy měla stočené v týle. Oba napadlo, že dáma určitě bývala nesmírně přitažlivá. Měla souměrnou tvář, výrazné lící kosti a krásné šedomodré oči. Jemné vrásky, které se jí na obličejí rýsovaly, nejspíš vykroužily obava o dceru a probdělá noc.

„Dobrý den, vy jste paní Pignotová?“ pronesla vlídně Camilla. Když žena kývla, pokračovala: „Jsme od policie. Dopoledne jste nahlásila, že pohřešujete dceru. Můžeme s vámi o jejím zmizení mluvit?“ Pozvala je do obývacího pokoje. Než se usadili, přinesla z kuchyně dvě skleničky a džbán s vodou.

„Víte, dcera Josette se mnou trvale nebydlí, přestože je tu hlášená. Živí se už od patnácti let modelingem, cestuje po světě. Dva roky jsem jezdila s ní, protože se mi zdálo, že je moc mladá, abych ji jen tak pustila z očí, ale pak jsem musela kvůli práci zůstat tady, jinak by mě propustili. Josette mě nezklamala, všechno zvládala sama a nedělala žádné problémy. Poslední léta se usadila v Paříži. Její fotky se objevovaly i na titulních stranách.“ Paní Pignotová před ně položila hromádku barevných časopisů. Simonovi jejich názvy nic neříkaly, ale Camilla uznale pokývala hlavou na znamení, že se opravdu jedná o to nejlepší, co je v oboru k mání. Madam Pignotová smutně pokračovala:

„Doma se teď zastavila, protože měla zasedat v komisi jedné soutěže, která bude probíhat v našem městě...“ Doposud se statečně držela, ale teď se rozplakala. Bylo patrné, že starosti, které se na ni v posledních hodinách naválily, ji přemohly. Chvilí vzlykala, pak se přece jen sebrala a dokončila svoji řeč. „Měla se tu zdržet asi dvanáct dní, podívejte, má letenku do Londýna na sedmého prosince, nějaké velké focení. Říkala, že má skvělou smlouvu...“

Camilla ji zcela neprofesionálně pohládila po ruce. „A kdy jste viděla svoji dceru naposledy?“

„Včera. Dopoledne kolem čtvrté hodiny odešla do Městského divadla. Byla tam zkouška na galavečer s volbou nějaké královny krásy, přesně vám to nepovím, a Josette byla

pozvaná jako porotce a čestný host. Psaly o tom minulý týden dokonce dvoje regionální noviny. Mám to najít?“

„To je v pořádku, paní Pignotová, teď ne,“ uklidňovala ji Camilla. „Vzpomeňte si, prosím, měla vaše dcera nějaké nepřátele? Problémy? Nepohádala se s někým?“

Paní Pignotová se poctivě zamyslela. „Víte, já vám toho moc nepovím. Řadu let se mnou nežije. Je pravda, že jakmile má chvílku, přijede za mnou. Nepromešká žádnou rodinnou oslavu, volá mi, ať je kdekoliv. Je to hodná dcera,“ paní Pignotová se znovu rozplakala. „Snad se jí nic nestalo,“ vzdychla. Simon jí podal svoji skleničku s vodou a znovu připomněl Camillinu otázku. „Opravdu nevíte o nějakých problémech, které ji mohly trápit?“

„Josette a problémy? Ta je nikdy nedělala ani nepřítahovala. Od malička byla šťastné, usměvavé dítě. Dobře se učila, poslouchala, nezlobila. Řešili jsme s ní jen jedinou potíž a to bylo jídlo. Josette od raného dětství nechtěla jíst, ale chodila jsem s ní na terapie a zlepšilo se to. Ona prostě uměla překonávat překážky,“ paní Pignotová hladila obálku horního časopisu, z níž se usmívala nádherná dívka. Camilla si všimla, že některé rysy v modelčině obličejí připomínají dámu, kterou měli před sebou. „O jejím soukromém životě toho vím málo. Když přijela, nevyprávěla mi o nějakém trápení, ani nevypadala, že by nějaké měla – byla slavná, hodně vydělávala, měla úspěch,“ mluvila tiše paní Pignotová. „Vím, že se poslední dobou sblížila s nějakým Sorenem – fotografem, mluvila o něm, ale myslím, že ten vztah nebrala nijak vážně. Je mi to teď zpětně tolik líto, ale nesvěřovala se mi.“

„Dobře, včera tedy odešla po čtvrté, pak už jste spolu nemluvily?“

„Ne. Josette říkala, že přijede taxíkem, abych na ni nečekala, že se vrátí pozdě,“ přemohl paní Pignotovou znovu pláč, „ale už jsem ji neviděla.“

„Prosím vás, dáte nám na sebe kontakt, třeba do zaměstnání?“ zeptala se Camilla. „Určitě s vámi ještě někdo od nás bude chtít mluvit.“